

צל"ג

כלי חגובה

לכתבים הכלכליים של הטלוויזיה, ברשותו של אלישע שפיגלמן, בגלל הכיסוי שנתנו לדיווחי שבו של מקרי המדינה, שפיגלמן יחד עם שני עורריו, אבי אגרי ואליעזר ("גיוור") יערי, לא הצליחו להדריך כהלכה את הכתבים שאותם שלחו לשטח. כך אירע, שהכתובות על הדו"ח, העמוס בגילויים מוזעזעים, דמו

חבר ועד זינדר הירש של 1999

לעיתון בתמונות. עופר טרז, יגאל גורן, דן סממה, רמי גוברניק, בני לים ובניה בן-נח, לא טרחו לפנות אל המבוקרים ולבקש את תגובותיהם. הם גם לא טרחו לקרוא את ספר התשובה של משרד-האוצר על דו"ח מבקרי-המדינה, למרות שהספר חולק לעיתונאים מראש יחד עם הדו"ח עצמו.

כדאי שגם אנשי ההסק הכלכלי בטל-וויזיה ילמדו את חוקי-הברזל של ה-עיתונאי, שלפיהם יש לבקש תגובה מכל אדם, גם אם המטיח בו האשמות הוא מבקר-המדינה, בכבודו ובעצמו.

לירון רזנרין, שהפגין שוב את גסותו כמראיין ואת שיטחיות האינט-לקטואליה בראיון עם רות צור, רעיתו של מיכאל צור, המרצה עונש של 15 שנים בכלא. בכל פעם שרות צור, ש-כבשה את לב הצופים בכנותה ובכאב דבריהם חשובים, היה לונדון מפסיק אותה בשאלה, שהיתה יותר מטופשת מקודמתה. במהלך הראיון התגלתה גם שיטתו של לונדון, שהיתה ידועה עד כה רק לאותם שרואיינו עלי-ידו. לונדון צור הסכימו ביניהם שלא לדבר על עצם הפשעים שבגינם נעצר צור. אולם לונדון, כדרכו בקודש, שכח את ההסכם ושאל את צור שאלה על נושא זה. צור, אשה בנונה ואחראית, לא התחמקה מן השאלה והשי-בה עליה, אם כי לא שכחה לציין, שעצם הצגת השאלה סותרת הבטחה מפורשת של לונדון.

שיטה זו של הבטחה למראיין שלא לגעת בנושא מסויים, והפרכת ההבטחה בשידור החי, כאשר למראיין ברירה אלא לענות עליה, היא עתה סימן-היכר של לונדון, ויש להזהיר מפניה את כל מראייני-בעתיד.

מאחרי המסך

זינדר סגן ומוקין

עד לפני כמה שבועות היה ידוע, כי המוקין הקבוע של הוועד-המנהל הוא עורך-הדין אהרון סאפן, הישיבות ה-נזירות שבהן לא השתתף סאפן הפכו ישיבות דלוחות, והדיווחים בעיתונים, ל-מחרת היום, היו מימיים.

אולם סאפן קם יורש בדמותו של נציג ד"ש בוועד-המנהל, צבי ("הזוי") זינדר. זינדר היה לפני שנים רבות מנהל קול-ישראל, ועד היום הוא זכור כמנהל הגרוע

ביותר שהיה לרדיו מעודו. לאחר מכן ניסה להקים חברה ליחסי-ציבור ונכשל, ניסה להיבחר כיושב-ראש האגודה של אנשי היחסי-ציבור ונכשל, ניסה לנהל את יד טרונן באוניברסיטה העברית ב-ירושלים ונכשל, הקים חברה לתירגום סרטי-טלוויזיה ונכשל.

הישועה של זינדר היתה הקמת ד"ש. הוא הצטרף אליה, נבחר מטעמה לוועד-המנהל, והיום הוא פורח מחדש. היה זה זינדר שדרש לפטר את חיים יבין, כי עיקבות הראיון עם סמדר הרץ, היה זה זינדר שנלחם נגד "המאפייה השמאלנית" ונגד "יעקוב" ("ענקלה") אגמון, והיה זה זינדר שהסית את המנכ"ל החדש, יוסף ("טומי") לפיר, נגד מנהל הטל-וויזיה, ארנון צוקרמן. זינדר גם היה היחיד מבין כל חברי הוועד-המנהל ש-השמיע בקורת על ההצלחה הגדולה של הטלוויזיה - האירוויזיון.

השיחה הוקלטה

כתבת דבר לענייני רדיו וטלוויזיה. טובה צימוקי, קיבלה לפני כמה שבו-עות סיפור, שלפיו סירב ראש-הממשלה, מנחם בגין, להתראיין לקראת יום-העצמאות עלי-ידי שלושה מראייני-רדיו, הסכים שרק כתב-החצר שלו, שלום קי-טל, יראיין אותו. בגין התבטא אז בנו-הלשון: "אני לא צריך שלושה אינקווי-זטורים".

צימוקי פנתה לדובר ראש-הממשלה, שלמה ("נקדי") נקדימון, כדי לאמת את הסיפור, אך זה הכחיש אותו מכל וכל.

עיתונאית צימוקי מישפט נגד בגין

אולם צימוקי התמידה בבדיקותיה, אחרי שהיתה משוכנעת כי הסיפור אמיתי, כי ניגוד להכחשתו של נקדימון, פירסמה אותו.

למחרת טילפן אליה נקדימון, כשרוחו סו-רע: "אם לא תפרסמי הכחשה, אני אתבע אותך לדין בוועדת האתיקה של אגודת העיתונאים. גם בגין וגם אני נוסע נגדך, ולמי את חושבת יאמינו יותר? חוק מזה, הקלטי את השיחה איתך, ו-אפשר יהיה למצוא בשיחה המוקלטת דב-רים מאשימים!"

צימוקי, בתו של העיתונאי הוותיק מ-ידעות אחרונות, אריה צימוקי, לא נבהלה. היא סירבה להכחיש. נקדימון פנה לעורכת דבר, הנה זמר, ורק בעיקבות לחצים של העורכת הסכימה העיתונאית שתפרסם הכחשה בשמו של נקדימון. אולם כשהגיע נוסח ההכחשה של נק-דימון התברר כי הוא הכתיב הכחשה של צימוקי, תחת לעשות זאת בשמו. לכך סירבה צימוקי בכל תוקף, וזכתה בגיבוי מצד העורכת.

עתה מתנייה צימוקי לשיבת ועדת-האתיקה. אם ימשיך נקדימון את אימו, יופיע ראש-הממשלה בישיבה זו. הסיכויים לכך קלושים.

פאר קומץ מן העגלה

מגיש כלי-ברוט, דניאל ("דני") סאר, הודיע למנהל הטלוויזיה, ארנון צוקר-מן, כי אינו מוכן להמשיך ולהגיש את התוכנית.

הוא ניצל את העובדה, שמפיק התוכ-נית, גידעון לבי-ארי, פורש מהפקחה, אחרי שנבחר לנהל את הרדיו, והחליט לפרוש עימו. בינתיים לוטשים כמה אנשים את עיני-הם אל ההפקה וההגשה של כלי-ברוט. המועמד שהקים לו כבר לובי, כדי לקבל את שני התפקידים, הוא אריה אורגד. צוקרמן אינו מחסידי אורגד, לכן צפוי לו מאבק קשה.

סופה של קאריירה

ביום החמישי שעבר יכלו באי בניין-הטלוויזיה להבחין בצעירה יפה, המזילה דמעות. היתה זו רחל ("חלי") חיים, קריינית-הספורט המבטיחה, תגליתו של מנהל מדור-הספורט בטלוויזיה, אלכס גילערי.

חלי, שהגישה עד כה את תוכנית-ה-ספורט לילדים מהר יותר, גבוה יותר, חזק יותר, נשלחה לקריין בכינוס הפועל ה-11. גילערי החליט כי הכינוס יהיה המיבחן של חלי, שבעיקבותיו יוחלט אם להעביר

קריינית חיים פיטורין בכבוד

אותה גם לשידורי-ספורט רגילים, או להפ-סיק את עבודתה.

לדעת שדרנים נכשלה חלי בסיקור כ-11 נוסף הפועל. בו במקום החליט גילערי לפטר את בת-סיפוחיו, בין השניים הוטכם כי חלי תפסיק לעבוד ביכלל בטלוויזיה, ורק כאשר יהיו תקרים, ולא יגיע קריין לתוכ-נית-הספורט לילדים, היא תוזעק לאולפן.

צנזורה של דובר

רשות-השידור מוציאה מאות אלפי לירות בשנה כדי להציא לקט יומי של כל קיטעי-העיתונות המופיעים על הטלוויזיה והרדיו בעיתונים היומיים. תפוצת הקלט מוגבלת. הוא נשלח לחברי הוועד-המנהל, למנהלים הבכירים ברשות, למנהלי-מחלקות ולע-י תונאים העוסקים בענייני הרשות. האחראי על הקלט, ומי שמוציא אותו לאור, הוא דובר רשות-השידור, משה עמירב.

לפני שבועות אחדים הופיעה במסוף על המישמר, חותם, כתבה שתקפה את הסיגנון העיתונאי של כתב-החצר של ראש-הממ-שלה, שלום קיפלי. הכתבה לא הופיעה בלקט. כשנשאל עמירב מדוע, השיב: "אני לא צריך לעזור לתפוצת עיתון כושל, כי הכנסת מאמרים ארסיים שלו ללקט שלי". בשיחה הסביר עמירב כי הוא ימשיך בסיגנון הצנזורה שלו, ולא יכניס ללקט שום דבר שלדעתו אינו מתאים.

לפירים

הצילומים - לבח

למנכ"ל הרשות יוסף ("טומי") לפיר, יש שיטה חדשה, בכל פעם ששוב-דים מתמרמים על משוה ברשות-השידור: השבת-תמנע. בשבוע שעבר, כאשר הסכי-באים התמרמו על כך שכתב הרדיו רזי ברקאי לקח עימו לבריטל רשמקול כי-מקום טכנאי, דבר המנוגד להסכם-העבודה, החליט לפיר להעניש את המתמרמים ולבטל את יומן השבוע.

קריין פאר ואשתו הזדמנות להפטר

כאשר טכנאי הרדיו ביקשו לבדוק את אישורי-השבת שלהם, שהיו צריכים להגות עלי-ידי משרד-העבודה, כדי שיוכ-לו לעבוד בשבת מבלי לעבור על החוק, השבית לפיר, כבר השבוע השני, את שי-דורי רשתות א' רג' במשך השבת כולה.

כאשר סיקר צוות טלוויזיה, ברא-שותו של יגאל גורן, את הפגנת נטיעת-הגפנים של שלום עכשיו, שמעו האנשים במקום איש-טלוויזיה אחד אומר לרעהו: "אנחנו נצלם מה שנוצלם, בסוף יורקו את הכל לפח". לפח אומנם לא זרקו את הד-כתבה, אולם היא היתה קצרצרה הצילומים לא היו במקום הנטיעות אלא רק מן הסקס נשוצר ליד מחסום הצבא (ראה עמודים 43-44) וניכר בה שהשתדלו להראות עד כמה שפחות אנשים. לעומת זאת שידרה הטלוויזיה הירדנית, למחרת היום, כתבה בת 10 דקות על ההפגנה, פרי עבודתם של הצוותות הזרים שסיקרו את האירוע בהרחבה. הכתבה הועברה לשידור בלוויין.

הרדיו התבלבל לגמרי בכל מה ש-נוגע להפגנה. ההודעות הראשונות, שנמ-סרו במהדורות החדשות של שעות אחרי-הצהריים המוקדמות, דיווחו על "מאות מכוניות וכאלפיים מפגינים". מאוחר יותר

דובר עמירב צנזורה מטעם

היה מי שנתן את ההוראה לקצץ את מיספר המפגינים והדיווח במהדורת-החדשות של שעה 7 דיבר רק על "כמה עשרות נוס-עים".

רק כאשר משתתפים וזעמים של ההפ-גנה, שמעו את המהדורה בנטיעה במכו-ניות ושהגיעו בינתיים לבתיהם, התקשרו למערכת החדשות, גדל שוב מיספר המפ-גינים, והדיווח של שעה 8 היה על "כמה מאות מפגינים". האמת היתה שבהפגנה השתתפו כ-5000 איש.